

ffp

JANUAR 1985

**RUSSISK REVOLUSJON
- UTEN LENIN ?**

**RUSSISK REVOLUSJON
- UTEN BOLSJEVIKENE ?**

INNHold:

Innhold	s. 2
Distriktstyretsvedtak om utkast til beretning fra DS for perioden 1983-84	s. 3
En vurdering av aksjonene ved bystyrets budsjettbehandling i desember (DSAU-vedtak)	s. 7
DSAUs oppsummering av høstens hovedoppgave, kampen mot nedskjæringspolitikken	s. 8
Om beredskapsarbeidets plass i partiets arbeid Uttalelse fra DSAU	s. 11
8. mars 1985: Den internasjonale kvinnedagen	s. 14

BORGERSKAPET ER EN SVULST. KLASSEKAMP !

HILSEN RED.

frist for
februarnummeret:
7. februar

frist for
marsnummeret:
7. mars

Distriktstyrets vedtak om utkast til beretning fra DS for perioden 1983-84:

1) Distriktsmøtet i -82 gjorde et eget vedtak om Oslo-partiets innretning på arbeiderklassen. I beretningsutkastet er det gjort rede for hvordan dette vedtaket er forsøkt fulgt opp av DS, og for at arbeidet med dette ble sluppet høsten -83.

At arbeidet med å følge opp vedtaket ble lagt til side, hadde da sammenheng med motsetningene i DS, som tetna seg til ut over høsten. Men arbeidet burde vært tatt opp igjen våren -84. At dette ikke ble gjort, er en politisk feil, og den alvorligste feilen DS har gjort i perioden. Her er vi nødt til å melde at forståelsen for problemene og for hvordan de skal gripes an, har vært for dårlig i DS. DS mangler også ei klasseanalyse av byen.

Dette betyr at arbeidet med å forbedre klassesammensettinga og -innrettinga til Oslo-partiet må prioriteres høyt av det nye DS gjennom hele neste distriktsmøteperiode.

2) Beretningsutkastet er kritisert for å være uklart og sjølmotsigende i si sammenfatning av situasjonen i Oslo-partiet nå. DS mener denne kritikken er berettiget.

I beretningsutkastets sammenfatning (s. 33) heter det at «kampen mot ultra-venstre-tendensen er fortsatt viktigst». Dette er trykkfeil for «viktig». Men uansett er beretningsutkastet uklart her. Vi vil derfor prøve å klargjøre hva vi mener om «høyre og 'venstre'» i Oslo-partiet nå.

DS vurderer her hva som er karakteren av de viktigste feila i Oslo-partiet og hva som har prega den politiske kampen i Oslopartiet i perioden, forskjellig. Hva angår det første, mener DS at høyre-opportunistiske trekk er hovedproblemet i Oslo-partiet nå. Når det gjelder det andre, mener DS at kampen mot en del 'venstre'-opportunistiske ideer har prega den politiske kampen i perioden.

At det er sårn, er heller ikke tilfeldig. I en viss forstand er ultra-venstre-tendensen «straffa» for høyre-feila våre.

Ultra-venstre' har ikke vært et stort og alvorlig problem i hele Oslo-partiet. Men i DS og i deler av partiet har det vært nokså påtakelig.

Et problem for seg er at det at det har vært sårn, har trukket oppmerksomheta vekk fra politisk kamp mot de virkelige høyre-feila våre.

Sammenfatningsvis oppfatter vi forholdet mellom høyre- og «venstre»-opportunisme i Oslopartiet på denne måten:

(1) Alle de viktigste problemene i Oslo-partiet er uttrykk for at det fins sterke høyre-opportunistiske trekk ved partiet i byen. Dette gjelder særlig

- økonomisme, i form av teorilaushet, mangel på perspektiver i arbeidet, mangel på agitasjon for sosialismen, mangel på plan og ledelse fra DS.

- tendensen til at partiets klasseinnretning dreies vekk fra arbeiderklassen.

- forfall i sikkerhetsarbeidet og tendens til å gi arbeidet for å forberede partiet på krig på båten.

- politiske og organisatoriske oppløsningstendenser.

Dette er høyre-opportunistiske trekk på den måten at de hindrer partiet i å utnytte de faktiske mulighetene i klassekampen i Norge nå og trekker partiet i retning av å bli et sosialdemokratisk parti, et parti som ikke forbereder sosialistisk revolusjon i Norge og et parti som er uinteressant for arbeiderklassen.

Opplosningstendensene i parti-laga nå er et uttrykk for disse høyreopportunistiske trekka ved Oslo-partiet allment.

(2) Hva angår den politiske kampen i Oslopartiet, er situasjonen idag at det ikke fins noen sterk, åpen og aktiv høyre-oppo-rtunistisk offensiv i partiet, sånn som i 1980. Den politiske kampen i perioden har vært prega av at det har blåst ultra"venstre"ideer i Oslopartiet. Dette gjelder ideer som at partiet er blitt et moderne revisjonistisk parti, eller at ledelsen arbeider for å gjøre par-tiet til et moderne revisjonistisk parti, at hovedsaka i partiets arbeid nå er å forberede seg på folkekrigen, motstand mot allianser og taktikk, uvilje til å ta oppgjør med anti-demokratiske drag ved den internasjonale kommunistiske beveg-elsen opp til nå & dogmatiske trekk ved det "gamle" partiet. Dette er "venstre"opportunistiske tendenser, på den måten at de trekker i ret-ning av å gjøre partiet til ei sekt.

(3) Om Oslo-partiet skal fort-sette å gå fram, eller om det skal bli et småborgerlig reformistisk parti eller rett og slett smuldre opp, avgjøres av om vi klarer å gjøre opp med de høyre-oppo-rtunistiske trekka ved partiet nå.

Hva angår den politiske kampen i Oslo-partiet, så er kampen mot ultra"venstre" likevel på kort sikt fortsatt viktig. Kampen om stand-punktene til den gruppa partimed-lemmer som gikk ut i januar er i liten grad ført innad i partiet. Og den logiske konsekvensen av disse standpunktene er å gi opp partiet: at AKP er blitt et borgerlig arbeiderparti som må nedkjempes for at et nytt, "virkelig" kommunistisk parti i Norge skal bli mulig. Dette er aleine ei viktig kilde til

politisk oppløsning i Oslo-partiet nå.

3) Det er hevda at DS har vært «høy-re» i forhold til beredskapsarbeidet eller har stått for ei nedprioritering av dette arbeidet i perioden. DS er uenig i denne kritikken.

DS har fulgt partiplanen for området. Vi har også fulgt opp partidiskusjonene om dette vis a vis laga. Dette er gjort rede for i beretningsutkastet.

Ei anna sak er at vi har sagt at vi mener resultatene av de to lagsbehandlingene i perioden samla sett har vært små, og at beredskapsarbeidet er ett av de to viktigste områdene som DS i utgangspunktet gikk inn for å prioritere, der vi ikke har nådd fram. Dette har vi også tatt konsekvensen av gjennom å foreslå ei ny ek-sstraordinær lagsbehandling av bered-skapsarbeidet, ut over den sentrale pla-nen. Et debattopplegg for denne lagsbe-handlinga er laga på tampen av perioden og sendes ut i partiet i disse dager. Samla sett har beredskapsarbeidet hatt større oppmerksomhet fra DS i denne perioden enn i foregående periode.

Når det gjelder synet vårt på årsakene til at beredskapsarbeidet er kommet i bakleksa og hvilken plass dette arbeidet bor ha i partiets arbeid, viser vi til det de-battopplegget som nå sendes ut.

4) I beretningsutkastet ble det meldt at et innvanderpolitisk utvalg ville bli opp-retta andre halvår -84. Dette utvalget er ikke oppretta pga vansker med å finne le-der til utvalget. Planene om et sånt utvalg er ikke skrinlagt, og vi regner nå med at utvalget vil komme igang i løpet av etter-julsvinteren.

5) DS har andre halvår -84 jobba en del med nærradio. Dette gjelder at det er oppretta en Oslo RV/AKP-radio i samar-beid med KK-radioen. Og det er starta ar-beid for å samordne og støtte opp om partimedlemmer som jobber i nærra-dio-miljøet i byen generelt.

6) Beretningsutkastet er kritisert for å gi et for positivt bilde av arbeidet med KK i perioden. DS er enig i denne kritikken. Alt da beretningsutkastet blei skrevet i august -84, hadde vi materiale som tyde-lig viste at framgangen i -83 var snudd til tilbakegang i -84, og dette har vi ikke klart å snu i løpet av høsten. Dette gjelder

alle sider av arbeidet med å spre avisa: abonnentverving, fornying, løssalg, budordninga og ikke minst KK-spredning på arbeidsplassene.

Abonnementsutviklinga illustrerer dette: alt i juli -84 nådde vi målsettinga på 2500 dagsavisabonnenter i snitt i løpet av ett år. Men dette skyldtes i stor grad abonnentøkningen høsten -83, og i oktober -84 lå abonnenttallet under tallet for samme måned året før — for første gang på mer enn 2 år. Denne utviklinga har ført til at gjennomsnitt-tallet for hele -84 blei 2480.

Den diskusjonen om innholdet i avisa som er starta i Oslo-partiet må føres videre. En annen diskusjon som blir viktig å ta framover er å diskutere hva laga og medlemmene vil og kan oppnå politisk med å spre avisa i de miljøene der de jobber.

7) Homse-kampen er ikke behandla i beretningsutkastet. Dette har ikke vært ei prioritert oppgave for DS. I perioden har DS gitt Oslo-partiets støtte til demonstrasjonen på den internasjonale homse-dagen i år. Ellers har DS ikke hatt noen befatning med dette arbeidet. Sett på bakgrunn av hva slags muligheter vi har hatt, ser vi ikke dette som noen politisk feil. Ei anna sak er at vi ser som sterkt ønskelig at DS begynner å prioritere dette området.

8) Beretningsutkastet er mye kritisert for at det legger for liten vekt på å ta opp vanskene i laga allment, og for at ei vurdering av bydelslagas arbeid spesielt er fraværende. DS mener dette er riktig kritikk.

Denne svakheten i beretningsutkastet gjenspeiler at DS kjenner situasjonen og vanskene i laga for dårlig.

At det har vært vansker, og til dels store vansker har vi kjent til. Oppfatninga vår av disse vanskene har først og fremst vært at vi har sett dem i sammenheng med økonomismen i Oslo-partiet generelt: Mangelen på politiske perspektiver, målsettinger og plan i lagas arbeid gjenspeiler mangel på plan og ledelse fra DS. Dette er også måten dette er behandla på i beretningsutkastet. At det er en sånn sammenheng mener vi fortsatt. Den langvarige mangelen på politisk partiledelse i byen har opplagt aleine mye å si for problema i laga. Laga merker også

følgene av mangelen på en langsiktig plan for organisasjonsutbygginga. Organisasjonsområdene til de enkelte avdelinger og sammensetninga av avdelingene er i stor grad resultat av en spontan utvikling. Det finnes lite sentralisme i kaderdisponeringen. Det er for eks. ganske tilfeldig hvem som blir organisert i bydelslag og hvem som blir organisert etter arbeidsplass. Disponeringen av folk til «sentrale» oppgaver blir gjort uten en helhetsvurdering av kaderdisponeringen. Dette fører ofte til akutte problemer for avdelinger, problemer med å opprettholde styrer o.l.

Samtidig er DS enig i det flere lag har pekt på, at dette ikke er det eneste som er viktig for vanskene i laga. To saker er trekt fram som viktig. Ei sak er hvordan partidemokratiet fungerer. Dette omfatter hvordan beslutninger i partiet tas. Det omfatter forholdet mellom den sentrale partiplanen og lagas arbeid, eller kanskje riktigere, motsigelsen mellom samme. Og det omfatter problemet med favorisering av intellektuelle og diskriminering av arbeidere i måten partiet jobber på. Ei anna sak er tendensen til at massearbeidet til partiet tørker ut. Ei positiv utvikling ved partiet i byen de siste åra er at vi har utvikla et mer omfattende politisk arbeid på byplanet. Men ei viktig skyggeside ved dette er at det lokale massearbeidet har vært i forfall, og at lagas rolle blir svekka. Dette representerer en fare for sosialdemokratisering av arbeidsmåten vår.

DS har gjort en del tiltak retta inn på disse problema: Diskusjonen om strategisk og taktisk plan. Tredelinga av laga. Høstplanen med forsøka på å samordne lagas og DS' arbeid med kampen mot krieseforlikspolitikken. I tillegg har DS i siste delen av perioden jobbet for å få flere folk til DS-kontakter med avdelingene. Men dette er langt fra tilstrekkelig. Det nye DS må prioritere opp arbeidet med å løse avdelingenes problemer. Dette må bli helt sentralt i hele neste periode. DS vil legge fram et forslag til vedtak om tiltak for distriktsmøtet.

9) Bydelslaga

DS er enig i kritikken av at bydelslaga har vært undervurdert av DS. Denne undervurderinga av betydninga av bydelslaga finnes også i grunnorganisasjonene, også i en del bydelslag.

Bydelslaga utfører svært mye av partiets propaganda- og agitasjonsarbeid. Det meste av KK-arbeidet bæres av bydelslaga. Valgkamp lokalt blir i all hovedsak organisert og leda av bydelslag. Tradisjonelt har det vært bydelslaga som har hatt mest studiesirkler og rekruttert mest til partiet.

Dette har sammenheng med bydelslagas organisasjonsområder. Disse tilsvarer stort sett en vanlig mellomstor norsk by, med flere hundre RV-velgere og gjerne 10–20 ganger så mange KK-abonnenter som det er medlemmer i laget. I bydelene finnes det (eller finnes det grunnlag for) ulike interesseorganisasjoner og fronter. Oppgavene og mulighetene for sympatisørarbeid og kommunistisk massearbeid er enorme. Forsvinner et bydelslag er det et stort tap for partiet som helhet.

Mange bydelslag er blitt ramma svært hardt av de problema som gjelder grunnorganisasjonene i sin alminnelighet. Flere lag er nedlagt eller blitt så svake at de knapt driver noen form for utadretta virksomhet. Dette gjelder områder med konsentrasjon av arbeiderklasse på Østkanten.

De permanent store oppgavene som disse laga er pålagt stiller store krav til funksjonsdyktige styrer og «kaderkapasitet». Men nesten aldri skjer det at kamerater blir overført til bydelslag for å styrke disse. Her har vanen vært at er det mulighet for arbeidsplassorganisering blir dette prioritert. I tillegg kommer at mange bydelslag består av folk med «hovedoppgaver» andre steder. Mangelen på sentral plan for kaderdisponeringa har spontant ramma en del bydelslag. DS har i liten grad prioritert de særskilte problema til bydelslaga, og i liten grad makta å hjelpe de laga som har hatt store problemer.

Problema i enkelte bydelslag har medført en spontan tendens til å «oppsummere» at det er feil å opprettholde avdelingene, og at medlemmene vil gjøre bedre nytte for seg ved at de overføres til arbeidsplass eller spesiallag for et område av politikken som folka driver eller vil drive med. Det er rimelig at slike ideer oppstår når en har prøvd lenge å rette på problema uten å komme noen vei. Men det vil være skadelig om slike ideer vinner fram. Det som trengs nå er en styrking av

bydelslaga om vi ikke skal få store tilbakeskritt.

UDS i ytre by ble nedlagt etter utmeldingene i januar, og DS har hatt det direkte ansvaret for avdelingene. Disse laga har på langt nær fått den hjelp de trenger, og det er også blant disse laga det nå er størst problemer. At det er mulig å oppnå resultater viser situasjonen i indre by der UDS har jobbet mye med planlegging og greier å hjelpe avdelingene til å komme i gang med å stille langsiktige mål og planer.

10) Avsnittet i beretningsutkastet om internasjonalt arbeid er tatt med uten behandling i DS. Følgende er DS' beretning om sitt arbeid på dette feltet for perioden.

a) DS' målsetting for perioden har vært å overta ansvaret for partiets ledelse av det internasjonale arbeidet på Oslo-plan, et arbeid som tradisjonelt har vært leda av det sentrale internasjonale utvalget. Ei formell overføring av ansvar og arbeidsfordeling mellom DS og det sentrale IU ble foretatt våren -83. I praksis har dette gått mye treigere, og ei fullstendig reell ansvarsovertaking har fortsatt ikke skjedd. Oppretting av et internasjonalt utvalg under DS høsten -84 gjør det nå mulig å få en egen Oslo-ledelse for partiets engasjement i internasjonalt arbeid i byen.

b) De viktigste sakene DS har jobba med i perioden er følgende:

- faglig støtte til Afghanistan-komiteen i Oslo sitt innsamlingsprosjekt inne i Afghanistan.
- internasjonal seksjon i Faglig Solidaritet 1983 og -84.
- 21. august-demonstrasjonene 1983 og -84.
- faglig støtte-initiativ for gruvearbeiderstreiken i England.
- RVs forslag i bystyret om Oslo som apartheidfri sone.

Med disse merknadene og tillegg vil DS la beretningsutkastet fra august -84 stå som DS' beretning til medlemmene i Oslo-partiet for perioden 1983–84.

En vurdering av aksjonene ved bystyrets budsjettbehandling i desember (DSAU-vedtak)

På det tidspunktet Samorg tok initiativet overfor fagbevegelsen i byen om en sentral og felles aksjonsdag, hadde f.eks. La Oslo Leve ingen konkrete planer om så omfattende aksjoner som Sam.org. inviterte til. Mange veit ikke nok om hvordan et slikt initiativ fra Samorg. kunne komme i stand. Ærøst og fremst var dette et resultat av opposisjonens kamp med Samorg.-ledelsen over lengre tid. Den samme kampen har pågått innafør NKF. Opposisjonen innafør disse organisasjonene har gjort et betydelig og viktig gjennombrudd når det gjelder å svekke sosialdemokratiets påvirkning av medlemmene.

Det har stått en viss uenighet om hva som var årsaken til at opposisjonene innafør Samorg. og NKF kunne få gjennombrudd for ei aksjonslinje. Enkelte mener at dette skyldes arbeidet innafør organisasjonene aleine. At man der har klart å utnytte motsigelsene mellom DNA-politikere og DNA-tillitsvalgte og utvikla medlemmenes forbannelse til å danne front mot samarbeidslinjer og kriseforlik. DS mener at i tillegg til arbeidet innafør, må det oppsummeres at sosialdemokratiet var sårbart og mottakelige for press på grunn av utviklinga av La Oslo Leve. Det er feil å si at bevegelsen mot sosialdemokratene og tilslutning til kamplinja i hovedsak ikke springer ut av utviklinga av La Oslo Leve. Utviklinga av La Oslo Leve fra våren og til et stykke ut på høsten gjorde det ekstra taktisk gunstig for opposisjonen å vinne fram.

Utsillet fra Samorg. skapte taktisk forvirring hos en del kamerater. Både standpunkter om å stille seg avventende på sidelinja og å gå ut mot eller ikke støtte initiativet kom fram. Begge standpunktene var begrunna med faren for å bli delaktig i at DNA med dette skulle få en offensiv valgkampstart. DSAU diskuterte dette og kjørte ut linjer på at initiativet skulle støttes og at partifolk skulle

være aktive på å advare mot partimisbruk av aksjonsdagen og i parolegrunnlaget. DSAU hadde ei linie for at faren for partimisbruk skulle propaganderes aktivt. DSAU hadde forslag til tre områder hvor fagforeninger og klubber i sitt parolegrunnlag kunne markere seg mot DNA-linjer. Samorg. hadde som kjent ingen sentrale paroler for aksjonene. De tre områdene var: 1) Paroler mot DNA's (støtta av samorg.) forslag om øking av skatteøret, 2) paroler mot nytt kriseforlik (pakkeløsning i bystyret) og 3) paroler med La Oslo Leve. Hvis dette blei vellykka, ville vi bedre kunne avgrense fra å bruke dagen som «fjær i hatten» for DNA. Resultatet blei at skatteparoler ikke kom fram, (blei ikke tatt opp?). La Oslo Leve hadde egen seksjon i toget i tillegg til at enkelte foreninger hadde paroler med dette. Parole mot nytt kriseforlik, kritikk av DNA og Høyres pakkeløsning blei ei hovedparole for dagen. DS mener dette var et resultat av partikameraters arbeid i foreningene og DNA blei påført et taktisk nederlag med tanke på valgkampen. En mønstring — 10000 i demonstrasjonstoget — på et slikt grunnlag kan ikke oppsummeres som annet enn svært bra. Splittelsen i DNA er nå åpenbar for folk i Oslo. Vi må i fortsettelsen aktivt bruke dette, vi må ikke utviske de politiske skillelinjene mellom opposisjonen til Stoltenberg m.m. og partiet for da vil vi hjelpe fram «venstresida» i DNA. AKP-lopeseddel ble spredd i et opplag på 14000 på dagen.

Mange grupper i byen kunne ikke delta aktivt i Samorg-demonstrasjonen, den var naturlig avgrensa til fagorganiserte. Derfor var det DSAU's linje at La Oslo Leve skulle ta initiativet til et fakkeltog på kveldstid som ville gi andre grupper, organisasjoner og bydelene anledning til å ta del i aksjonsdagen. For La Oslo Leve fikk tatt dette initiativet var allerede La Ungdommen Leve i gang. La Oslo Leve

slutta seg til, laga løpeseddel og sendte oppfordring om deltakelse til «sine» foreninger.

Fakketoget og demonstrasjonen i bystyret blei ungdommens aksjon. Den var svært aktivistisk og bra, provoserende for politikerne, avslørende og den fikk mye presse og diskusjon i offentligheten. RV's dialog og støtte til ungdommen fungerte godt og var helt riktig gjort av RV-representantene. RV har i det hele tatt gjort et grundig og offensivt arbeid i bystyret under årets budsjettbehandling. De imponerte også ved å ha en detaljrik avis ferdig 4 dager etter, og vi benytter igjen anledningen til å oppfordre partifolk til å skaffe seg avisa på partikontoret. Til nå er den det eneste som finnes om hva som faktisk blei vedtatt, i tillegg er den full av morsomme avsløringer fra debatten i bystyret.

For de andre som fakketoget var retta til, blei den ikke vellykka. Det svikta med mobilisering både av partiet og i de tilslutta foreningene i La Oslo Leve. Mye av dette var organisatoriske bommerter og tregheit i eget system. Sjøl om KK omtalte

det som skulle skje hele aksjonsdagen var det påfallende mange som ikke merka seg fakketoget om kvelden. Ei anna sak er at demonstrasjonen på kvelden blei dårlig slått opp i KK. Den særeigne mobiliseringa av partiet falt ut og er hovedårsaken til at ungdommen fikk kvelden for seg sjøl. Men det har også kommet fram at en del kamerater var uenig i initiativet til fakkeltog. De mente det var unødvendig og at det kunne oppfattes som konkurranse til arrangementene på dagen, og derfor mente det var taktisk uklokt. DSAU mener det var et riktig utspill, men må sjøl bære mye av ansvaret for at det blei jobba for dårlig med.

HVA VIL SKJE FRAMOVER

Det er ikke konkludert med hvilken plass i partiarbeidet kampen mot nedskjæringene vil/må få i tida framover. For svært mange vil det i høyeste grad stå på dagsorden, i form av oppfølging av konsekvenser av bystyrets ulike vedtak. DSAU vil komme tilbake til hvordan en analyserer situasjonen, hvor det kan bli helt nødvendig med oppfølgingsaksjoner utover våren.

DSAUs oppsummering av høstens hovedoppgave, kampen mot nedskjæringspolitikken

DSAU vedtok i juni at organisering og kamp mot kriseforliket om Oslo kommunes økonomi skulle være den viktigste oppgava for Oslo-partiet. Dette vil vi oppsummere som et helt nødvendig og korrekt vedtak. DS hadde i lengre tid vært kritisert for ikke å ta ansvar for den politiske kampen i byen.

DS innkalte til partikonferanse i august for å konsolidere kameratene på hovedoppgava. Dette ble fulgt opp med tre (delt i bydel, offentlig og privat) nye konferanser i begynnelsen av oktober. I tillegg til materialet som blei sendt til avdelingsstyrene og ekstrasnummer av FFP, var konferansene hovedmetode for å mobilisere og skolere avdelingene i arbeidet.

De planer og målsettinger som blei

kjort ut var:

1. Grunnorganisasjonene må ta ansvar for hva som vil være mulig å gjennomføre innafor sitt område. Det var ei målsetting å få til en grunnplansbevegelse på oppgaven, både i partiet og i fagbevegelsen.

DS' linje var at kampen ikke skulle detaljplanlegges av partiledelsen eller fagforeningsledelsene.

2. Den politiske målsettinga blei satt i sammenheng med taktisk plan for Oslo-partiet:

— sloss mot borgerlig parlamentarisme og bygg opp AKP som et større parti parlamentarisk.

— bygg opp og styrke AKP som politisk opposisjon til sosialdemokratiet i

3. Avdelingene fikk følgende rammeplan å jobbe etter:

a) Laga må behandel innrettinga av eget arbeid og lage en plan. Diskutere krav og paroler for arbeidsplassen, klubben foreninga el. bydelen.

b) Laga må skaffe seg RV-heftet og lage en målsetting for hvor mange fler enn partimedlemmer som det skal selges til.

c) Fagliglag skal ta opp spørsmålet om tilslutning til La Oslo Leve.

d) Lag med kontakt i masseorganisasjoner eller interesseorganisasjoner skal også ta opp spørsmålet om å invitere folk fra/med tilslutning til La Oslo Leve.

e) I lag der vi er representert i bydelsutvalg skal vi ta opp/lage lokalpolitiske allianser mot nedskjæringspolitikken. Videre jobbe for kontakt mellom bydelsutvalg og La Oslo Leve. Metode kan være åpne møter, konfrontasjoner, skoleringskveld e.l.

f) Laga skal jobbe med spredning av budsjettavisen. Avisa lages av Oslo AKP/RV.

g) Laga skal mobilisere til åpent møte om budsjettkrisa.

h) Laga skal jobbe for oppslutning om La Oslo Leves aksjonsparoler og planer.

i) Laga oppfordres til å få lokale fagforeninger/andre organisasjoner til å utnytte nærradioene.

j) Laga oppfordres til å lage lokale løpesedler, *partiløpesedler*.

EN VURDERING AV DS' LEDELSE

En person i DS har hatt hovedansvar for arbeidet, men DSAU har hatt jevnlig vurdering av utviklinga. Dessuten har RV-representatene og FU jobba mye med saken. Det er grunn til å framheve den rolla RV-representantene har spilt. Uten deres innsats, kunnskap og erfaring ville det ikke vært mulig, f.eks. å lage en AKP/RV-avis. Deres kjenskap til de interne motsigelsene i DNA har og vært svært nyttig.

Det er uttrykk for framgang med hensyn til DS som politisk ledelse av byen, at arbeidet med nedskjæringspolitikken er gitt en så viktig plass i partiarbeidet. Men det er langt igjen med hensyn til å oppnå full uttelling og politisk, konkret erfaring i DS. Noe av svakhetene i DS' ledelse har vært at arbeidet i ledelsen har vært for til-

feldig. A jobbe med ei stor ekstern sak tåler ikke mye av den tregheten vi har i eget system. Videre har DS' eksterne profil praktisk talt ikke eksistert. Kritikken av det anonyme DS er helt berettiget og det har ramma organiseringen og koordineringen av arbeidet med hovedoppgave i stor grad.

Det er uholdbart for Oslo-partiet å ha RV-folka som talsmenn. Uten prtitalsmenn mister vi muligheten for å markere politikken/analysa vår og vi forspiller muligheten til mobiliseringa til aktivitet i partiet og blant partiets venner og allierte.

Den interne ledelsen av partiet når det gjelder konferansene, planene, målsettinger og analyse av situasjonen må oppsummeres som en framgang i og med at det å stille ei slik ekstern oppgave på førsteplass og å ha linjer for partiet på dette har ikke vært gjort på flere år.

I tillegg har DS leda direkte samordninga av arbeidet innafor La Oslo Leve, Samorg og NKF.

EN VURDERING AV ARBEIDET I AVDELINGENE

DS har ikke gått inn i direkte ledelse eller veiledning av de ulike partiområdene utover det som er nevnt tidligere. Dette har nok gjort det vanskeligere for avdelingene innafor privat sektor og bydelene. Deres tillempling av generelle linjer har vært vanskeligere enn for de fagliglaga som fra tidligere budsjettkamper har høsta noe erfaring. Likevel har det vært en positiv utvikling ved at privat sektor har reist diskusjon både i avdeling og i fagforening/klubb. Det markerte partiskillet og faglige skillet mellom privat og offentlig sektor er svekka til fordel for solidaritet.

Med noen få unntak ser det ut til at tillempling av oppgaa har vært vanskeligst for bydelsavdelingene, både når det gjelder massearbeid og tilknytning til La Oslo Leve.

DS har ikke systematisk kjenskap til hva de enkelte avdelingene har laga av egne planer, hva som har vært vellykka og hva som ikke har fungert. Heller ikke veit vi hvilke aksjoner som er et resultat av initiativ fra *partiavdelinger*. Vi har derfor et noe ujamt grunnlag for å konkludere i ei vurdering av avdelingenes arbeid.

Noen påstander skulle det likevel være mulig å sette fram:

— Møtsigelsen mellom krav om sentral detaljplanlegging og sjølstendighet innafor ei gitt ramme, har stått i hele perioden og har hemma aktivitet og initiativ fra avdelinger.

— Avdelingene har i hovedsak ikke hatt gjennombrudd på å ta ansvar for arbeidet som *avdeling og grunnorganisasjon*. Det er vårt inntrykk at det fortsatt er faglige folk og tillitsvalgte som leder lokalt, ikke avdelingene.

— Påfallende mange har hele tida etterlyst linjer fra DS. Hvis grunnlaget for denne kritikken er mangelen på parti-ledelse eksternt, er vi enig. Hvis det er kritikk til mangel på linjer internt, er vi uenig. Dersom partikamerater er ukjent med DS' planer og analyse, må det skyldes at politikken ikke er brakt videre fra avdelingsstyret til medlemmene.

EN VURDERING AV ARBEIDET MED LA OSLO LEVE

En stor del av direkte arbeid fra DS her har gått ut på taktisk ledelse i forhold til sosialdemokratiets stilling til budsjett-kampen, først og fremst NKP og Samorg. LOL er ingen fast organisasjon med medlemsskap og forpliktelser. La Oslo Leve blei danna som et aksjonsfelleskap — koordinator — i kampen mot utarming av Oslo by. Den har utspring i offentlig (kommunal) sektor, men med tilslutning/støtte fra flere klubber og foreninger innafor privat sektor.

La Oslo Leve har hatt ett bittelite AU som har vært ansvarlig for rekruttering til La Oslo Leve, spredning av informasjon til foreningene og ansvar for plenums-møter hvor planer, politisk grunnlag, paroler og krav har vært diskutert.

En forutsetning for arbeidet med La Oslo Leve har vært at arbeidet innafor hver enkelt forening — den viktigste po-

litiske jobbinga, utvikling av paroler og krav, ideologisk kamp og mobilisering av fagorganiserte var forutsatt skulle skje i de enkelte foreningene. Dette fungerte godt ved demonstrasjonene ved budsjett-revisjonen 23. mai, men har i løpet av høsten vært for nedadgående. Forventninger til at AU i La Oslo Leve skulle være ledende i videste forstand (presse, TV, radio, fagbevegelsen, partiet) har vært urealistiske. En slik omfattende ledelse har de heller ikke vært tiltenkt. AU har laga materiale og har tatt initiativ som skulle være grunnlag for å jobbe videre lokalt. La Oslo Leve har ikke hatt økonomi til utstrakt bruk av annonser og produksjon av materiell til massespredning. For mange har punktmarkeringene til La Oslo Leve ikke vært tilgjengelig på grunn av dette og partiet har ikke klart å dekke dette behovet.

Det var også feil at partiet ikke diskuterte plan for *hele* høsten, (plan for La Oslo Leve). La Oslo Leve har jobbet steg for steg uten en samla plan for aksjoner fram til budsjettbehandlingen. Slik kunne Samorg. komme La Oslo Leve i forkjøpet.

Å jobbe med et aksjonsfelleskap så breitt og ustrukturert som La Oslo Leve, er vanskelig. Det var riktig å danne det og det vil være riktig å jobbe med en videreutvikling av La Oslo Leve. Den representerer en sterk opposisjon mot den nedskjæringspolitikken som blir ført i kommunen og av staten.

Opposisjonene innafor Samorg, NKF sammen med La Oslo Leve er et område hvor partiet kan fortsette arbeidet med å svekke/avsløre sosialdemokratiets innflytelse over fagbevegelsen i byen.

De vanskelighetene privat sektor og bydelsavdelingene har hatt i forhold til tilknytning til La Oslo Leve må drøftes på nytt på bakgrunn av de erfaringer som er gjort til nå.

Om beredskapsarbeidets plass i partiets arbeid

Uttalelse fra DSAU

De to siste åra har laga gjennomført to lagsbehandlinger av klassifiserings-, sikkerhets- og beredskapsarbeid. Samla sett har de praktiske resultatene av dette vært forholdsvis små. Sikkerhetsarbeidet er i forfall, og arbeidet med beredskap på krig er kommet inn i ei slags bakevje.

Det er stort sett enighet i Oslo-partiet om at det er sårn. Men det fins vidt forskjellige oppfatninger om hvorfor det er sårn. Uansett er det nå et stort problem at Oslo-partiet mangler ei felles plattform for å drive beredskapsarbeidet, i form av felles oppfatninger av vilken plass dette arbeidet skal ha i partiets arbeid og om hvordan det skal drives: På den ene sida har det vært hevda at beredskapsarbeidet må gjøres til hovedsaka i partiets arbeid. På den andre sida blir det hevda at beredskapsarbeidet nå må legges vekk til fordel for innsats i klassekampen, og eventuelt bare tas opp igjen når og hvis vi mener at nå blir det helt sikkert krig.

DSAU vil her som grunnlag for diskusjon i partilaga legge fram

- vår oppfatning av årsakene til at beredskapsarbeidet er kommet inn i ei bakevje, og
- et forslag til ei plattform for å drive dette arbeidet framover.

a) Hvorfor er beredskapsarbeidet kommet inn i ei bakevje?

At det er sårn, er det ganske stor enighet om i Oslo-partiet. Om hva som er årsaken, fins det forskjellige oppfatninger. Vi trur følgende forhold har hatt/har betydning.

— Sida midten av 70-tallet har partiet hatt ei riktig oppfatning av at partiet er nødt til å gjøre politiske og organisatoriske forberedelser på at det kan komme en ny verdenskrig. Mye av det partiet har sagt og gjort med dette har også vært og er riktig. Men ikke alt har vært riktig. Partiet har hatt ei oppfatning av at krigen er *uunnngåelig*, ei oppfatning som ble nedfelt i partiets

militærprogram. Og sjøl om dette ikke har vært vedtatt, så har det vært danna ei oppfatning av den kommende krigen som det overordna perspektivet for partiets arbeid. Og i en periode fantes det også ideer som gikk i retning av å utvikle partiet til en illegal krigsforberedende organisasjon med bare et lite antall offentlige medlemmer. Dette er oppfatninger som partiet seinere langt på vei har gått vekk fra i praksis. Partiet har også begynt å oppsummere noe av dette som feil. Men partiet har ingen felles oppsummering av rett og rangt i linja for partiets beredskapsarbeid fra denne perioden. En del folk har hengt igjen i ideer som etter vår mening er feil. Og på den andre sida fins mer eller mindre uttalte oppfatninger om at alt vi har sagt og gjort for å forberede partiet på krig, har vært gærent.

— Feila i den opprinnelige linja for beredskapsarbeidet uttrykte en partimodell som vi seinere i praksis har gått vekk fra. Men partiet har ikke seinere tatt stilling til hva slags partimodell vi går inn for istedet. Dette er uløst. Det gjør at det er svært mye usikkerhet i partiet om forholdet mellom åpent og hemmelig arbeid.

— Ideen om verdenskrigen som uavvendelig, det perspektivet partiet jobba i, og til enhver tid ganske få år fram i tida, har også sjølsagt skapt forventninger til ei ganske dramatisk omlegging av partiet på kort sikt. Noe sånt har ikke skjedd i praksis. Dette har gitt truverdigheta til partiets beredskapspolitikk en knekk, i mange partimedlemmers øyne.

— Illegalt arbeid allment står lavt i kurs i partiet. Bevisstgheta om at partiet må drive både legalt og illegalt arbeid er nokså lav. Dette er heller ikke så rart. Det avspeiler bare hvordan partiet er i praksis. Partiet har sterke

sider i innsatsen i klassekampen i Norge, i fagbevegelsen osv. Partiet har svake sider hva angår strategi for sosialismen i Norge, og i å forene innsatsen i klassekampen med agitasjon for sosialisme i Norge. Og bevisstheten om at vi er nødt til å drive illegalt arbeid oppstår ikke av den daglige innsatsen i klassekampen. Den oppstår ut fra ei oppfatning om at oppgava til partiet er å gjøre revolusjon.

Beredskapsarbeid står lavt i kurs fordi illegalt arbeid allment står lavt i kurs. Og det henger sammen med at partiet som helhet er så lite prega av revolusjonær strategi og lite innretta mot revolusjonær agitasjon.

— Plasseringa til partiet i klassekampen gjør også at partiet dras i sosialdemokratisk retning. Blant annet betyr det at det er et press på partiet for å fjerne sånt som skiller oss fra folk som vi står sammen med i den daglige klassekampen. Og det som skiller oss er først og fremst at vi er revolusjonære, og med det, sånt som det illegale arbeidet.

— Sånn som beredskapsarbeidet har vært drivi, har det vært satt vekk til en del folk som har jobba mye med dette, mens det store flertallet i partiet har hatt liten befatning med og lett oppfatta sånt arbeid som en hemske for den daglige taktikken.

— Mangelen på en felles beredskapsplan for hele Oslo-partiet (og for den saks skyld på landsplan) har gjort det vanskelig for laga å gripe an dette arbeidet. Å lage lokale beredskapsplaner så lenge denne forutsetninga mangler, er vanskelig. Det arbeidet laga skal drive er nødt til å bli drevet innafør ramma av en felles plan for byen. Og en sånn plan glimrer fortsatt med sitt fravær.

b) Hvilken plass skal beredskapsarbeidet ha i partiets arbeid?

Vi mangler i dag ikke bare en virkelig krigsberedskap. Vi mangler også ei felles plattform for beredskapsarbeid, i form av felles oppfatninger om hvilken plass beredskapsarbeidet skal ha i partiets arbeid og om hvordan det skal drives. Det følgende er et forslag til et sånt felles syn. Vi legger dette fram kort, uten forklaring og begrunnelse

og uten argumenter. *Og vi ber laga ta stilling for eller mot de følgende punktene.*

1) Det nærmeste strategiske målet til partiet er sosialistisk revolusjon i Norge. Partiet jobber sånn sett i en strategisk periode der hovedsaka i partiets arbeid er å skape vilkåra for at sosialistisk revolusjon i Norge skal bli mulig. Vi regner som sannsynlig at det i denne perioden vil bryte ut en verdenskrig, og at Norge vil bli okkupert. At rivaliseringa mellom Sovjet og USA ender opp i en ny verdenskrig, er også ei mer sannsynlig utvikling nå, enn f.eks. et sammenbrudd i den internasjonale kapitalismen som fører til revolusjonære kriser i de eller en del av de kapitalistiske landa. Uansett betyr dette perspektivet at å forberede politiske og organisatoriske muligheter for at partiet skal kunne overleve og slåss under en sovjetisk okkupasjon, er ei nødvendig strategisk oppgave for partiet.

2) Beredskapsarbeidet er altså ikke hovedsaka i partiets arbeid i denne perioden.

Det betyr ikke at det er utenkelig at partiet på et tidspunkt vurderer krigstrusselen som så overhengende at forberedelse på den kommende krigen må være både hovedoppgava til partiet, og det overordna perspektivet for taktikken. Et krigsutbrudd vil sjølsagt endre det strategiske perspektivet til partiet dit hen at nasjonal frigjøring vil være det nærmeste strategiske målet for partiet.

Men nå er beredskapsarbeidet verken overordna eller sidestilt med, men underordna arbeidet for sosialistisk revolusjon i Norge.

3) Det strategiske perspektivet partiet er stilt overfor betyr

— at kamp mot pasifisme, pro-sovjetisme og tendenser ellers som trekker i retning av kapitulasjon overfor en sovjetisk okkupant, og for å samle krefter som er mot Sovjets krigspolitikk og som trekker i retning av politisk og militær motstand mot okkupanten, er en viktig del av generaltaktikken vår.

— at partiet må forberede seg organisatorisk sånn at det kan overleve og

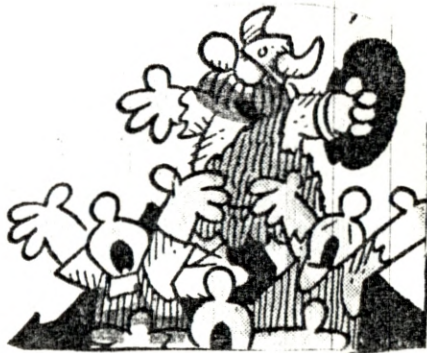
slåss i tilfelle okkupasjon.

Dette betyr ikke at oppgava nå er å legge om partiet til en illegal krigsforberedende organisasjon som kan fortsette å fungere, evt. bare med små justeringer, under en sovjetisk okkupasjon. Partiet må i dag først og fremst organiseres på grunnlag av de behova klassekampen stiller. Oppgava er å planlegge og forberede «infrastrukturen» til et parti som kan slåss under en okkupasjon. Ikke å bygge dette partiet nå, men å legge fram vei, vann og kloakk til et sånt parti.

Dette vil være langsiktig beredskapsarbeid, på den måten at det er nødt til å gå over flere år. Dette arbeidet kan verken innbefatte eller være kjent av alle i partiet.

4) Uavhengig av et sånt langsiktig beredskapsarbeid, trengs det at vi bygger opp en kortsiktig beredskap i tilfelle et plutselig krigsutbrudd, bl.a. i form av instruksjer til alle medlemmer om hvordan de skal forholde seg i tilfelle et plutselig krigsutbrudd, på kort sikt.

situasjonsbilde fra
avdelinga "Ulv", som
lenge har ventet på
beredskapsdiskusjon.

denne artikkelen er bakgrunnsmateriale fra ds
til beredskapsdiskusjonen i avdelingene

8. mars 1985: DEN INTERNASJONALE KVINNEDAGEN!

8. mars markeringene de siste årene har betydd skritt i retning av en linje om å trekke de politiske diskusjonene rundt parolegrunnlaget for dagen ut fra de indre sirkler i den etablerte kvinnebevegelsen, og ut til kvinner i andre miljøer, fagbevegelsen og organisasjoner som organiserer en stor del kvinner.

I 1984 demonstrerte kvinner og menn i Oslo bak paroler som var drøftet i et relativt stort antall organisasjoner og vedtatt på et åpent møte under stor deltakelse og harde diskusjoner. Diskusjonene om det politiske grunnlaget for markeringen av den internasjonale kvinnedagen var ikke lenger monopolisert av en liten gruppe jenter slik tradisjonen har vært. Innvandrerkvinner kom med paroler mot kvinneundertrykking i den nye fremmedloven, 6-timersdagen med full lønnskompensasjon ble vedtatt med overveldende flertall, når ikke SV som parti kan legge ned veto, slik det har vært gjort mens det ble forhandlet om parolene. De internasjonale parolene rettet seg direkte mot Sovjet og USA sin imperialistiske krigføring i Afghanistan og Mellom-Amerika.

8. mars 1985 må bli en fortsettelse av arbeidet med å søre de politiske diskusjonene rundt kvinnekravene til stadig større grupper av kvinner. Kravet om 6-timersdagen med full lønnskompensasjon står vi fortsatt ganske alene om blant de politiske partiene, mens det er klart at for folk flest er det et opplagt krav som de deler vårt syn på. Vi må bruke 8. mars mobiliseringene til å gå mot SV og DNA sitt syn om at 6-timersdagen skal gi kvinner og menn mere tid i hjemmet først og fremst, ikke fritid til annen virksomhet, men økt privatisering av omsorg for barn, syke og gamle.

Massemobilisering av kvinner til diskusjoner og markering omkring 8. mars kommer ikke av seg sjøl. Men det betyr en større mulighet for oss i mobiliseringsarbeidet at det eksisterer en åpen disku-

sjon rundt det politiske grunnlaget for 8. mars. Det betyr en mulighet til å mobilisere i fagbevegelsen for krav som kvinner der står for, men ikke har vært framme i markeringene på den internasjonale kvinnedagen. En bra opptakt til LO-kongressen med en skikkelig markering av disse kravene 8. mars.

Det ser ut til at det blir ett demonstrasjonstog i Oslo 8. mars. Kvinnefronten gjennomfører åpne møter med diskusjoner og vedtak av paroler for dagen og inviterer fagbevegelsen og andre kvinneorganisasjoner til å delta. Første møte om parolegrunnlaget holdes 17. januar. Følg med i KK om det som skjer videre. Det er foreløpig uavklart om øvrige organisasjoner i det gamle Samarbeidsutvalget (Kvinnesaksforeningen, Oslo Faglige Kvinnebevegelse, Brød og Roser osv.) kommer til å delta i det 8. mars-arbeidet Kvinnefronten legger opp til. Det er lite sannsynlig at de arrangerer et eget tog.

Kvinnefronten og partiet har sterke kort på hånden når det gjelder kvinnekampen. Politisk er den øvrige kvinnebevegelsen tilbakeliggende i forhold til oss. Det gjør det mulig å gjennomføre et 8. mars-opplegg på våre premisser, dvs. med åpne diskusjoner og bred mobilisering. Det betyr likevel ikke at folk strømmer ut i gatene i stride strømmer på kvinnedagen, uten at vi driver et aktivt mobiliseringsarbeid, går i spissen for å lage komiteer som diskuterer lokale krav og hovedparoler. Det er politikken vår verdt!

*For Kvinneutvalget i Oslo
Randi*

Tom side

**SOVJET UT AV
AFGHANISTAN**